

Satans Eden nr. 174
Ekteskapspakten nr. 4
(Det fjerde bud, "Fritid sammen")
30. juni 2024
Brian Kocourek, pastor

**Dette er en automatisk oversettelse gjort med et dataprogram.
Nøyaktigheten er derfor ikke like bra som et menneske kan gjøre.**

La oss bøye våre hoder i bønn.

Nådige Far, vi er så takknemlige, Herre, for at Du er med oss i dag, og Far, vi ber Deg bare, Herre, om at vi må gjøre oss klare, bare klare i oss selv, at alle våre holdninger til livet ikke er for slappe eller ikke for fanget i denne verden.

Men, Far, må vårt fokus være på Deg, og, Herre, hjelp oss å være klare til når som helst nå, vi kan dra hjem. I Jesu navn ber vi. Amen.

Du kan sette deg.

Ikke for å fornærme foreldre, jeg elsker dere alle som mine egne barn, men som broren vår nevnte tidligere, har vi en brannfare når barn ligger på gulvet. Og det er til min store skam, for jeg burde ha nevnt det for mange år siden, men vi lot det fortsette en stund, men det begynte å bli verre. Så jeg skulle gjerne sett at barna satt på stolene og lærte å delta i gudstjenesten. Ikke fargelegge, ikke leke med bøker, ikke leke med leker, ta bort lekene under gudstjenesten.

Og før gudstjenesten begynner, før sanggudstjenesten begynner, dekket broren disse tingene?

Så du forstår at jeg gjerne skulle sett at barna lærte bibelvers, lærte bibelfortellinger eller til og med bibelsanger. Jeg tror det ville være en god ting. Og hvis en av søstrene dine har et ekte ønske i hjertet om å undervise barn, ville det være bra. Og så kan sanglederen jobbe med dem og komme og hente dem, og alt vil være i orden.

Denne morgenen skal vi se på Ekteskapspakten, Den fjerde pakten, som er Fritid sammen.

Denne formiddagen skal vi fortsette vår miniserie om Ekteskapspakten. Så langt har vi tatt for oss Guds ti bud, som jeg tror var Guds måte å vise oss hvordan vi skulle etablere og holde forholdet mellom Gud og mennesket hellig.

Jeg tror også at disse ti budene som Gud ga menneskene, ikke bare var ment å vise oss hvordan vi skulle etablere og holde fast ved vårt forhold til Ham, men også til vår familie.

Jeg tror at disse ti budene også er et viktig middel for oss til å holde fast ved og bygge opp våre egne relasjoner, med utgangspunkt i det forholdet som etableres i ekteskapet.

De to første budene vi undersøkte var: "**Jeg er Herren din Gud, og du skal ikke ha noen annen**". Og så fokuserer vi på at du ikke skal ha noen annen, og det andre budet var "**Ikke forgjeves**".

Disse budene gjelder ikke bare i forholdet til vår Gud og Far, men også i forholdet til vår ektefelle.

Ikke bare sa Herren Jesus til oss: "**Du skal ikke ha noen annen Gud ved siden av Ham**", men Han sa også at vi ikke skulle gjøre noe til gjenstand for vår tilbedelse eller hengivenhet som kunne komme mellom Ham og deg.

Og vi fant ut at dette prinsippet også gjelder for ekteskapspakten, hvis vi ikke bare skal etablere den, men også bygge opp forholdet vårt.

I forrige uke undersøkte vi det andre budet som Herren Gud sa: "**Du skal ikke tilbe Herren din Gud forgjeves, og du skal ikke bruke hans navn forgjeves**".

Vi fant at ordene "**forgjeves**" betyr en bekymringsløs eller **skjødesløs** holdning der det blir vanlig for deg.

Med andre ord, hvis du har en eller annen vanlig isme som du sier om kona di, og det er ikke en god vanlig isme som honninghare eller noe sånt, men det er mer som, som jeg nevnte om min brors ekskone, som kalte ham kalkun hele tiden, helt siden de var gift.

Og det er respektløse ord. Og når folk bruker Herrens navn forgjeves, så bruker

de det uten mening. Så de sier, oh Gud, eller til og med GD, og så er det bare forgjeves. Og derfor burde de ikke bruke Hans navn.

Det er derfor det jødiske folket kalte Ham "Ya ha veh", jeg mener, det var egentlig YHVH, som ikke uttales. Du kan ikke uttale alle stavelsene. Man kan ikke uttale alle stavelsene. Så de ville ikke bruke Herrens navn. Så vi må være veldig forsiktige med å respektere Gud på den måten. Ikke sant? Og respektere hverandre på den måten.

Vi fant ordene "**forgjeves**" som du vet, for å bety "En **skjødesløs** holdning der det blir vanlig for deg." Dette vil ødelegge ethvert forhold når ektefellen din ikke lenger tror hun priser for din oppmerksomhet.

Da vi anvendte dette budet på ekteskapspakten, fant vi ut at det var viktig å holde ekteskapsforholdet levende og levende ved aldri å la forholdet vårt bli gammelt og utslitt.

Han sa: "**Ikke** forgjeves", og forgjeves betyr unyttig, eller "å ta lett på det". Faktisk sier den AMPLIFIED-oversettelsen,

"Du skal ikke bruke eller gjenta Herrens, din Guds, navn forgjeves, det vil si, ta det lettvisst eller useriøst, i falsk bekreftelse eller i blasfemi, for Herren vil ikke holde den skyldfrie som tar hans navn forgjeves."

Jesus sa til oss: "*Forgjeves er det at dere lærer menneskebud til lære, og ved deres overleveringer gjør dere Guds ord uvirksomme.*" Og det samme gjelder ektefellen i vår ekteskapspakt.

Hvis vi anvender dette budet på vår ekteskapspakt, vil vi derfor aldri ta lett på vår ekteskapspakt. Å gjøre noe forgjeves viser at man ikke tenker over det man gjør.

Du tar lett på det, og du tenker ikke på konsekvensene før du har åpnet munnen og satt foten i jorden.

Derfor bør vi alltid strebe etter å forbedre vårt forhold, ikke bare til vår Herre, men også til vår ektefelle, fordi denne personen kommer til å tilbringe evigheten sammen med deg.

Vi kan da se hvordan Gud har gitt oss De ti bud, ikke som LOV som skal adlydes, men snarere ble de gitt oss for å etablere og bekrefte vårt forhold til Faderen.

Disse ti budene er med på å veilede oss, beskytte oss og vise oss den rette måten å etablere den atmosfæren av kjærlighet og respekt som er nødvendig, ikke bare i vårt forhold til Faderen, men også i vårt forhold til hverandre.

Men det er også nødvendig for ikke bare å etablere, men også å bevare vårt forhold til hverandre. Vi har oppdaget i vårt studium at disse ti budene også ble gitt til oss, og at vi kan anvende dem i vår ekteskapspakt.

Denne formiddagen skal vi se nærmere på det fjerde budet også i lys av ekteskapspakten. For å gjøre det, la oss åpne Bibelen i **2. Mosebok kapittel 20.**

2 Mosebok 20,8 Kom sabbatsdagen i hu og hold den hellig.

9 Seks dager skal du arbeide og gjøre alt ditt arbeid.

10 Men den syvende dag er sabbat for Herren din Gud; på den skal du ikke gjøre noe arbeid, verken du eller din sønn eller din datter, verken din tjener eller din tjenestepike eller ditt kveg eller din fremmede som er innenfor dine porter:

11 For på seks dager skapte Herren himmelen og jorden og havet og alt som er i dem, og hvilte på den sjuende dag; derfor velsignet Herren sabbatsdagen og helliget den.

Jeg kjenner folk som oppdrar barna sine til å spille ball på søndager. Det er helt imot det tredje budet. Og det viser at de ikke har den rette respekten for Gud. Jeg spilte fotball, jeg spilte fotball, jeg spilte mange idretter, og aldri spilte jeg på søndager. Jeg følte at søndagen var en dag for å holde sabbaten hellig.

Den største idrettsutøveren, eller en av de største idrettsutøverne i OL, jeg tror dere alle har sett filmen om mannen som var misjonær, men som var en god løper. (Jeg tror den het Chariots of Fire)

Eric Liddell het han, og han nektet å løpe sitt heat på søndag. Så en jøde byttet plass med ham, og han vant sitt heat og gikk videre til gullmedaljen.

Så du skjønner, det finnes måter å omgå ting på. Gud gir deg alltid en vei, men la oss se det i øynene, vi kjemper ikke mot kjøtt og blod, men mot fyrstedømmer og makter.

Og så, denne nasjonen, da jeg var barn, selv på en onsdag kveld, fikk vi ikke lov til å spille sport. Vi måtte delta i en eller annen form for katekismeundervisning, for katolikkene og for baptistene var det en eller annen form for søndagsskole. Men onsdagskveldene var ikke til for at vi bare skulle gå ut og ha det gøy. De var faktisk ment for å holde Herren alltid foran deg.

Når vi undersøker dette **fjerde budet**, finner vi ut at det er flere ting Gud forteller oss her. For det første sier han: "Kom *sabbatsdagen i hu, og hold den* ...

Så forteller Han oss at denne dagen ikke skal være som andre dager, hvor vi arbeider og gjør alt arbeidet vårt. **Det skal være en spesiell dag, en hviledag, en minnedag.** Det første som skjer her er at Gud ber oss om å huske denne spesielle dagen.

Ordet **huske** her er det hebraiske ordet **Zakar**, som ganske enkelt betyr: å **huske**, **å minne om** eller **å lage et minnesmerke**. Det virker imidlertid som om vi i vår kultur er mye flinkere til å minnes våre døde enn våre levende. Det er der vi svikter som samfunn.

I nesten alle byer, ikke bare i USA, men i hele verden, kan vi se statuer i sentrum av byen som er plassert der for å minnes en eller annen person som ble ansett som en viktig person på det aktuelle stedet.

Vi har Vietnam-monumentet. Vi har Washington Memorial. Og Jefferson Memorial. Og vi har Lincoln Memorial. Alle disse er minnesmerker over noen som er døde. Hver eneste kirkegård i dette store landet er overstrødd med minnesmerker over våre døde.

Vi markerer stedet for deres siste hvile, men hvorfor ikke et minnesmerke for de levende? Hvorfor ikke markere stedet for de levende?

Hvorfor ikke huske de levende? Det virker som om det nærmeste vi kommer er en gang i året når vi feirer et jubileum, og det skal liksom kompensere for et år uten tilknytning og arbeid.

Jeg tror ikke Gud mente at det skulle være slik. Han sier til oss: "Dere skal arbeide seks dager i uken, og den syvende vil jeg at dere ikke skal gjøre noe. **Ingen planer, ikke noe arbeid, ikke noe slit.** Med andre ord, bare ta den ene dagen i uken og fokuser på forholdet ditt.

Jeg vil at dere rett og slett skal huske uken, huske arbeidet, og huske arbeidet og hvilen. Dette er en tid dere har satt av for å styrke forholdet deres. Dette er en tid for å minnes.

Det er en minnedag. Det er en minnedag. Han sier: "Først vil jeg at dere skal huske denne dagen, og så vil jeg at dere skal holde den. Ordet "holde" som Gud brukte er det hebraiske ordet "**qadash**", og det betyr å **skille den ut fra alle andre dager.**

Med andre ord, den ene dagen mellom deg og din kone bør være ukens viktigste dag. Ikke, vel, jeg fikk gjort dette på jobben. Det er den viktigste dagen. Nei, det er din tid med din ektefelle. Det er den viktigste tiden fordi det er en minnedag.

Å hedre og observere den som en spesiell tid. Å holde den eller innvie deg selv til den. Å betrakte den med den største ære og respekt. Gud arbeidet i seks dager og strevde med sitt skaperverk, men på den syvende dagen opphørte han med alt sitt arbeid og hvilte.

Vines Expository Dictionary of Old and New Testament Words sier: "**Ordet sabbat betyr å opphøre eller avstå**". Tanken er ikke avslapping eller forfriskning, men "opphør av aktivitet".

Som jeg allerede har sagt i denne serien om ekteskapspakten, mener jeg at disse budene fra Gud ikke skulle oppfattes som lover på en legalistisk måte.

De er snarere ment å hjelpe oss til å skape, etablere og opprettholde et forhold mellom Gud og mennesket. Og dermed anvender du det på ekteskapet. Du og din ektefelle.

Men det som skjedde, var at menneskene gjorde disse budene til lov, og da ble loven en byrde i stedet for et forfriskende minnesmerke over et vidunderlig forhold.

Og jeg tror vi har gjort det samme i vårt ekteskapelige forhold, og jeg er skyldig selv. Så jeg sier ikke at dere er dårlige mennesker. Nei, jeg sier at jeg har gjort det samme.

Vi har tatt vårt forhold mellom oss og vår ektefelle dit vi begynte, ved knapt å stå det, for å være fra hverandre. Og vi har tatt denne unionen forgjeves.

Jeg husker at jeg nøt å høre kona mi puste i telefonen. Det er sånne ting man bare glemmer.

På grunn av mange års ekteskap sammen, og man blir vant til hverandre, men man må gå tilbake og oppdatere seg på den tiden, at den personen var den viktigste personen i livet ditt.

Der vi pleide å planlegge tid sammen, for å nyte hverandres selskap fordi vi elsker dem. Der vi tok oss tid til å kurtisere hverandre. Vi tok oss tid til å bli bedre kjent med hverandre.

Og det spilte ingen rolle om vi planla tiden vår, eller om vi bare satt sammen og lyttet til vinden som blåste og gresset som grodde.

Det var en spesiell tid, da vi glemte alt annet enn hverandre. En tid da vi faktisk kunne snakke i telefonen uten å si noe annet enn å høre dem puste.

Det var fantastisk å høre dem puste i den andre enden, og det betydde noe spesielt. Men hva har skjedd med disse kvalitetsdagene?

Vi legger på før vi har sagt ha det. Når vi er ferdige med å si det vi vil si, legger vi bare på. Jeg synes ikke det er å minnes eller gjøre en dag til et minnesmerke. Hva om det er siste gang dere snakker sammen, og Gud tar en av dere med seg hjem?

Hvor er minnesmerket over de vidunderlige dagene i himmelen på jorden? Jeg skal fortelle dere hva som har skjedd. Vi måtte bryte det andre budet først, og det er "**Ikke forgjeves**". Så nå har vi to bud vi har brutt.

Vi kommer hjem fra en lang arbeidsuke bare for å finne mer arbeid hjemme. I stedet for en dag med honning i fjellet, har vi en dag med honningduggliste.

Kjære, gjør ditt og kjære, gjør datt. Vi setter arbeid foran lek. Arbeid før tid sammen. Som om arbeidet faktisk må gjøres.

Jeg liker hvordan Noahs kone ble fremstilt i Bibelen. I den seks timer lange versjonen av Bibelen. Hun raste og raste over at Noah bygde den tåpelige arken.

Hvis han trodde det kom til å regne, sa hun, så kom deg opp på taket, for når regnet kommer, vil det lekke inn i huset. Hun innså ikke at hele verden kom til å bli feid bort.

Hun var så uvitende om dagen og timen. Hun var for fokusert på å leve i dag, og ikke på hva løftet om regn egentlig betydde.

Og fordi vi har latt livene våre bli så komplekse, kan vi leve sammen i mer enn 50 år uten å tilbringe tid sammen alene, slik vi gjorde i begynnelsen, og bare lytte til pusten til Den vi elsker.

Gud brukte himmelens dugg til å frambringe manna for å mette sitt sultne folk. Og vi leser i **4 Mosebok 11,9** *Og da duggen falt over leiren om natten, falt mannaen ned på den.*

Det som er viktig med dette avsnittet, er at den tiden da duggen legger seg på jorden, er den tiden da alt er i ro.

Det er i de tidligste stadier av morgenen, når alt ligger og sover, at duggen kommer. Og Gud sammenligner sin dugg med sitt Ord, som kommer inn og metter alt som hviler under den.

Deuteronomy 32: 1 ¶ *Gi øre, O dere himler, og jeg vil tale; og hør, O jord, ordene fra min munn.*

2 *Min lære skal falle som regnet, min tale skal spre seg som duggen, som det lille regn over den spede urt og som bygene over gresset:*

Legg merke til den ømhet med hvilken Herren skal frambringe sitt Ord. "*Det skal spre seg som duggen, som en liten stråle over den spede urt og som regnbyger over gresset.*"

Jeg liker den **forsterkede** oversettelsen her. **5Mos 32,2** *Mitt budskap skal falle som regn, min tale skal spre seg som dugg, som lett regn over det spede gress og som byger over urtene. For jeg vil forkynne Herrens navn og nærvær.*

Det er derfor jeg setter pris på broder Peters arbeid, for hver dag får vi litt dugg. Vi våkner opp og det er dugg på bakken, og det er et sitat til oss. Og før vi legger oss, er det dugg på bakken igjen.

Så jeg setter pris på det. Og forresten, jeg glemte å fortelle deg at han skrev til meg i morges og fortalte meg at Joshuas lege, etter hjerneskanningen og sånne ting, sa at han er helt hel nå. Så vi vil bare prise Herren for det, ok?

Gud forteller oss at Hans Ord er mest virkningsfullt når vi er i ro. Legg merke til at duggen kommer når jorden er i ro.

Når vår tilstand er slik at vi ikke er opptatt med andre ting. Han sier: Se, dere arbeider seks dager i uken, men på den syvende dagen vil jeg at dere ikke skal gjøre noe, ikke planlegge noe. Jeg vil at dere skal tilbringe denne tiden sammen og bygge opp forholdet deres ved ganske enkelt å ligge i mitt nærvær for å modnes.

Og vi skal være i hverandres nærvær. Og det skal vi være i en evighet. Så begynn nå å verdsette de dagene dere har sammen, og planlegg for fremtiden i Hans rike.

Noen ganger tror jeg vi burde sitte sammen med ektefellen vår og snakke om hva vi kommer til å gjøre i en million, milliard, trillion evigheter. Hvordan kommer det til å bli? Hvem vil jeg besøke?

Og vi bør ikke bruke tid på å programmere tankene våre, men på å planlegge livet vårt i tankene våre, for det er det vi gjør når vi sitter og tar imot Guds Doxa, Guds meninger, verdier og vurderinger.

Vi tilpasser nå vårt liv til Hans liv. Så jeg tenker som ektefelle, vel, vi har vært gift i ti år, 20 år, 30 år. Men hva kommer vi til å gjøre som mann og kone, som bror og søster i en evighet?

Bare tenk på alle mulighetene som finnes. Det er helt fantastisk.

2 Mosebok 33:10 *Og hele folket fikk se skystøtten stå ved inngangen til tabernaklet, og hele folket reiste seg og tilbad, hver mann i sin teltdør.*

11 Og Herren talte til Moses ansikt til ansikt, likesom en mann taler til sin venn. Og han vendte tilbake til leiren, men hans tjener Josva, Nuns sønn, en ung mann, gikk ikke ut av tabernaklet.

12 ¶ Og Moses sa til Herren: Se, du sier til meg: Før opp dette folket; og du har ikke latt meg vite hvem du vil sende med meg. Likevel har du sagt: Jeg kjenner deg ved navn, og du har også funnet nåde i mine øyne.

13 Derfor ber jeg dig, om jeg har funnet nåde for dine øine, så vis mig nu din vei, så jeg kan kjenne dig og finne nåde for dine øine, og tenk på at dette folk er ditt folk.

14 Og han sa: Mitt åsyn skal gå med dig, og jeg vil gi dig hvile. 15 Og han sa til ham: Dersom ditt åsyn ikke går med mig, så bær oss ikke op herfra!

16 For hvorledes skal det her bli kjent at jeg og ditt folk har funnet nåde for dine øine? Er det ikke ved at du går med oss? Slik skal vi skilles ut, jeg og ditt folk, fra alle de folk som er på jordens overflate.

Med andre ord, du er min kone, du er min mann. Jeg vil gå dit du går. Jeg vil, som Rut sa, din Gud skal være min Gud, ditt folk skal være mitt folk.

Med andre ord, tilbringe tid sammen. Og han sier: "Hvordan vet jeg at jeg er din favoritt? Hvordan vet jeg at jeg er din elsker? Fordi du er min beste venn. Jeg vil ikke leve uten deg. Jeg vil være sammen med deg. Jeg vil tilbringe tid med deg. Jeg vil være sammen med deg.

Som vi vet, er Jesus oppfyllelsen av Guds ord. I **Matteus 11** hører vi ham fortelle oss at hvis vi bare kom inn i hans nærvær, ville vi få hvile.

Matteus 11:28 *Kom til meg, alle dere som strever og har tunge byrder, og jeg vil gi dere hvile. 29 Ta mitt åk på dere og lær av meg; for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet, og dere skal finne hvile for deres sjeler.*

Jeg tror at Jesus har vist oss hvordan vi kan komme inn i dette forholdet til Faderen som vi lengter så sterkt etter å ha. Og ved å gjøre det har Han også vist oss hvordan vi kan bygge opp forholdet vi har til hverandre som mann og kone.

Han sier: "Jeg er din sabbat, Jeg er din hvile. Kom inn i Mitt nærvær og hvil. Ikke kom inn i mitt nærvær og ta oppvasken, ikke kom inn i mitt nærvær og klipp plenen. Kom inn i mitt nærvær og la oss hvile. Kom inn i mitt nærvær og la oss hvile og slappe av sammen.

Det vi ikke må glemme, er at Gud sa at fordi dere har slitt og arbeidet hele uken, vil jeg at dere skal ta dere litt tid til å hvile.

I Hebreerbrevet leser vi: **Hebreerne 4:9** *Derfor blir det igjen en hvile for Guds folk. 10 For den som er kommet inn i hans hvile, han har også opphørt fra sine egne gjerninger, slik Gud gjorde fra sine.* Med andre ord, det samme, det samme som Han gjorde.

11 *La oss derfor arbeide for å komme inn til denne hvile, for at ikke noen skal falle etter samme eksempel av vantro.*

Nøkkelen *til å gå inn i denne hvilen* er at vi har arbeidet, for du ville ikke gå inn i hvilen hvis du ikke har arbeidet. Hvis du har ligget hele uken, kommer du ikke til å gå inn i hvilen. Med andre ord, du går inn i hvilen fordi du har arbeidet.

Det er det problemet jeg har hatt i departementet i 43 år. Jeg har aldri tatt meg tid til å hvile. Jeg drar til et sted bare for å forkynne når jeg er der. Og jeg skulle ønske at det ikke hadde vært slik.

Jeg tenkte at hvis vi bare sitter hjemme hele uken, eller drar på ferie for å komme bort fra alt, og vi ikke gjør noe for Gud, så er ikke hvilen en forfriskning, men bare mer uproduktiv tid.

Det var det jeg tenkte, og jeg angret på at jeg har brukt livet mitt på å tenke slik.

Å, å gå inn i mine siste år med mitt livs kjærlighet i flammer ville være som himmelen for meg. Men jeg har alltid trodd at jeg ville få min hvile i tusenårsriket. Men broder Branham sa: "Det vi venter på, er tusenårsriket.

Vi sitter i himmelske steder akkurat nå. Som broder Branham sa: "Hvorfor vente til da, vi sitter nå i himmelske steder sammen med Kristus Jesus.

Gud arbeidet i 6 dager, og på den 7. dagen lente Han seg tilbake for å nyte det Han hadde utrettet i de andre 6 dagene. Før vi går videre, vil jeg derfor bare understreke dette poenget, slik at vi ikke får feil inntrykk og blir trege i vår sjel.

I **Hebreerne 4:11** leser vi: ¶ **La oss derfor arbeide for å komme inn til den hvilen**, (Legg merke til. La oss arbeide for å hvile, høres ikke det ut som et oksymoron,) for at **ikke noen skal falle etter det samme eksempelet på vantro.**

Og det er det jeg har gjort, i den tro at resten vil komme når livets prøvelser er så godt som over. Men en annen ting jeg gjerne vil påpeke her, er at på samme måte som vi trenger å være i nærværet av vår Herre, som er Ordet.

Han sa: "Kom til meg, og jeg vil gi dere hvile. Og Han er Ordet. Vi finner hvile og opphør fra våre egne gjerninger når vi kommer inn i Hans nærvær. På samme måte bør vår ektefelles nærvær gi oss en tid sammen hvor vi får hvile fra vårt eget arbeid.

I budskapet **Flashing Red Light of His Coming** sa bror Branham: "*Legg merke til at det er ingenting Gud kan gi en mann utenom frelsen som er bedre enn en fin kone.*"

Ingen kan trøste; ingen kan trøste et menneske når det er trøtt; de vil ikke betros seg til noen som de gjør til sin egen kone.

Og hvor heldige er ikke dere brødre når dere har en fin, liten kone som er ren og oppriktig og moralsk, og dere kan komme inn når dere er trette og slitne og nedstemte, og hun kan snakke med dere.

Hun kan gjøre mer med deg enn noen andre. Det stemmer. Hun er en juvel. Hun er en juvel. Hun er en dronning.

I stedet for å gjøre ditt og datt, må vi tenke på at tid sammen uten å gjøre noe er viktigere for forholdet vårt enn kontinuerlig arbeid.

Det må et nærvær til for å bringe sann hvile og forfriskning. **Apg 3:19 Omvend dere derfor og bli omvendt, så deres synder kan bli utslettet, når forfriskningens tider skal komme fra Herrens nærvær.**

Ordet **forfriskning** er et ord som betyr å *komme seg fra virkningene av, eller å gjenopplive*.

Og vi ser her at i åndelig forstand er det Herrens nærvær som må til for å bringe oss inn i den atmosfæren som vil gi oss denne forfriskningen.

Hvis dette er sant for vårt forhold til Herren, må det finnes et lignende mønster som vi kan ta del i i vårt ekteskapelige forhold. En forfriskning som kommer fra vår ektefelles nærvær.

Jeg tror virkelig at Herren vil at vi skal ha en spesiell tid som vi kan tilbringe sammen uten å gjøre noe. Det virker som om vi har det så travelt i dagens samfunn at vi løper rundt hele dagen og får utrettet veldig lite.

Og selv når vi må gjøre ditt eller datt. Er det virkelig nødvendig? Er det virkelig nødvendig?

Letting av trykket 62-0513E 35 *Vi lever i en nevrotisk tid, nervøs spenning. Alle løper hit og dit og kommer ingen vei. Det er bare en slik tidsalder.*

Og jeg vet at denne menigheten ville bli plaget av det, slik alle steder er plaget av det. Tabernaklet er plaget av det, overalt, i hele verden.

36 *Det er en dag med press. Skynd deg, skynd deg; skynd deg, skynd deg; skynd deg og vent. Kjøre 90 miles i timen, og så for å komme hjem til kveldsmat, og vente to timer til den blir klar. Ja, det er riktig. Det er en tid.*

Og i den hastverket og farten blir du nervøst anspent. Kona sier noe litt motstridende, du vil fly av sted: temperament.

Mannen sier noe, du klapper deg på foten og ber ham komme inn på rommet. Skjønner du? "Vel, nå, ektemann, jeg vil ikke snakke med deg. Gå ut dit."

37 *"Kone, jeg er så nervøs." Ser dere? Hvorfor det? Hva er det som er i veien? Ser dere?*

38 *Alt dette til sammen, denne spenningen som bygger seg opp, og resultatet av det er: å gjøre noe galt, og oppføre seg upassende. Det er helt riktig.*

Det vil få de fattige til å oppføre seg slik. Det vil få middelklassen til å oppføre seg slik. Det vil få de rike til å oppføre seg slik. Det vil få de gale til å oppføre seg slik. Den vil få de ganske gode til å oppføre seg slik. Og den vil få de gode til å oppføre seg slik.

Fordi det er spenning, damp, som har bygget seg opp. Må blåse den ut et sted. Skjønner du? Gjør du ikke det, sprenger du kjelen.

39 *Nå finner vi det. Det bygger seg opp etter hvert som dagen går. Du snakker med sjefen din, hvis du jobber, "Å, den og den!" Og hvis du snakker til ungen: "Kom inn hit!"*

"Mamma! Jeg er..." Ser du? Der er du. Det bygger det opp. Oooh! My! Ser du?

Det føles som om hodet ditt kommer til å falle av. Jeg vet det. Jeg er med det hver dag, så jeg vet hva det betyr. Det bygger seg opp. Jeg var...

40 *Tenkte på dette forleden kveld. Jeg var på et sykehus. Og pastoren vår, jeg trodde han var syk, men han var bare utslitt. Løp, løp, løp, løp, løp, til han var helt utslitt.*

Og noen av dem ringte til kontoret der nede og spurte om jeg kunne ringe ham. Jeg hadde vært sammen med forretningsfolk hele dagen, og prester fra forskjellige steder. Jeg sa: "Ja." Jeg gikk for å ringe ham.

41 *Og jeg dro til et visst sykehus. De ga meg navnet på en kvinne og et nummer hvor hun var. Jeg gikk opp til dette rommet. Jeg gikk bort til damen. Og det var omtrent femten, tjue minutter før det var tid for besøk.*

Så jeg gikk bort og sa til damen at jeg var prest og gjerne ville treffe en viss kvinne. Hun så meg inn i ansiktet. Og hun gjorde noe. Hun snudde seg først og sa: "Hva vil du?"

Jeg sa: "Jeg vil gjerne vite hvor en viss dame er i denne menigheten." Hun sa: "Jeg vet ikke." Jeg sa: "Jeg fikk et nummer, et bestemt sted, og jeg tenkte jeg ville spørre først." Hun sa: "Hvis du har et nummer, kan du gå dit." "Takk."

Jeg gikk ned dit og stilte meg ved døren til avdelingen. Jeg sa: "Er det en dame her som heter Så-og-så?" "Nei." Jeg gikk tilbake og så på billetten min. Det var der det sto. Så jeg gikk tilbake, og damen sto der.

Jeg sa: "Det var feil nummer." "Hva sa du at hun het?" Jeg sa: "Hun er ikke i denne etasjen. "Hun er ikke i denne etasjen." "Takk." Jeg sa: "Da går jeg ovenpå." Så jeg gikk opp til neste rom.

Først satt det en lege ved skranken og klødde seg i hodet. Jeg sa: "Hvordan går det?" Han bare så opp og så ned. Jeg tenkte: "Jeg bør la ham være i fred."

Så jeg gikk litt lenger ned i rekken, og fant en dame ved skranken, en sykepleier. Jeg sa: "Unnskyld meg." "Hva vil du?" Og jeg sa: "Er det en dame her oppe med et visst navn?"

Og hun sa: "Jeg vet ikke." Og jeg sa... Hun sa... Jeg sa: "Jeg skulle ha romnummer 321 eller 221." Og jeg sa: "Jeg gikk til det rommet, og det var ingen der. Og damen sa: "Det er ingen her nede som heter det, så kanskje det var ovenpå." Og hun sa: "Da kan du vel gå til to... 321." Jeg sa: "Takk."

Jeg går ned til 321... eller to-tjue... 321. Jeg sa: "Er det en dame her som heter Så-og-så?" "Nei." "Det ligger en dame der." "Hun var på den andre siden av rommet." "Takk, damen."

Jeg gikk bort og sa: "Er fru Så-og-så her?" "Nei. De har flyttet henne ut. Hun er nedenunder." Jeg tenkte: "Å, jøss!"

Jeg går ned igjen. Og hun... De ga meg romnummeret. Jeg gikk ned og lette... Jeg var redd for å gå til skrivebordet igjen. Så jeg lette opp og ned for å finne romnummeret. Og jeg lette, men jeg fant det ikke.

De har små vinger og sånt på sykehuset. Så her kommer en lege gående med stetoskopet i hånden og ranselen. Jeg har aldri sett en mann som var en meter høy og en meter bred, men han passet akkurat til...

Han gikk der. Jeg sa: "God kveld, sir. Kan du fortelle meg hvor rom nummer så og så var?"

Han sa: "Opp denne veien og ut den veien." Jeg sa: "Takk for informasjonen." Det er sannheten. Han sa: "Opp denne veien og ut den veien." Og jeg sa: "Takk!" Jeg tenkte: "Jeg har ikke kommet noe sted ennå."

42 Jeg så meg tilbake, og der sto det en vennlig dame ved skranken igjen. Jeg gikk bort til henne og sa: "God kveld." Hun sa: "Hvordan går det?"

43 Jeg sa: "Frue, jeg er helt forvirret." Og jeg fortalte henne historien min. Jeg sa: "Det er en dame her et sted som skal opereres i morgen tidlig, og hun er døden nær. Jeg er prest, og pastoren vår der oppe kunne ikke ringe, og de ga meg dette nummeret."

Hun sa: "Et øyeblikk, broder Branham, jeg skal finne det ut." Hun..."Vel, jeg takker - takker Herren." Hun la fra seg alt og gikk bort dit, og fikk..."Å," sa hun, "ja, broder Branham, hun er i rom så-og-så, til venstre for deg, rett der."

44 Jeg sa: "Tusen takk." Jeg snudde meg og så meg rundt.

45 Jeg tenkte: "Sånn ja, avreagere." Alle... Det begynner å bli en nevrotisk tidsalder. Alle har bygget seg opp. Har ikke tid. Og det bygger seg opp til et sted hvor det ødelegger ting. Det fører til at folk får vonde følelser, når de klikker, og sier ting man ikke mente å si.

46 Nå er alle skyldige i det. Jeg er skyldig. Dere er alle skyldige. Vi, vi gjør ting under press som vi ellers ikke ville gjort, så det er et - det er et overtrykk som er bygget opp i dag. Jeg tror... Før jeg går videre, kan jeg si dette. Jeg tror det er fienden som kommer ned og presser på. Jeg tror det er djevelen.

47 Og vi vet at Herrens komme er nær. Og Bibelen sa, i de siste dager, at: "Djevelen vil gå omkring som en brølende løve." Og hvis han kunne få deg under press, skynde deg, løpe over noe, vil du ta avgjørelser som du ikke ville tatt hvis du hadde satt deg ned og tenkt over det.

48 For tre år siden var jeg på jakt med en indiansk guide. Og jeg jakter veldig fort. Det er bare, det er bare meg, skjønner du, en av de pressbyggerne.

49 Så jeg var på jakt med indianeren, og jeg hoppet av hesten. Det var noen elger oppe på fjellet, og jeg begynte rundt svingen. Den gamle indianeren var omtrent ti år eldre enn meg. Han bare pustet og kom bak meg.

Jeg sa: "Kom igjen, sjef. Kom igjen!" Han sa: "For fort! For fort!" Jeg tenkte: "Å, vel!" Jeg sa: "Kom igjen, og start."

50 Han sa: "Det går for fort!" Jeg bremset ned, neste gir. "For fort!" Jeg gikk ned til skritt. "For fort!" Å, jøss! Jeg sa: "Høvding, elgen er der oppe!" Han sa: "Han blir der. Han ble født der." Jeg sa: "Det stemmer vel."

"Han blir der, han er født der." Han sa: "Predikanten jakter for fort, skremmer bort alt viltet." Sa: "Gjør som indianerne. Gå én gang, se dem ni ganger."

51 Vel, jeg lurte på hva slags utstyr jeg må ha for å komme meg ned dit? Jeg var på en løpetur opp fjellet. Han sa: "Gå én gang, og se på dem ni ganger."

Se seg rundt, over alt, ni ganger, før han tar et skritt til." Å, du store! Men han har det ikke travelt. Jeg tenkte på det.

52 Og min dyrebare gamle mor, som er i Ære i kveld; noen sa: "Hvorfor bærer du ikke en hvit blomst i dag, som betyr at din mor er død?"

53 Jeg sa: "Min mor er ikke død. Moren min lever." Og så hadde jeg på meg en rød, og da sa folk: "Jeg trodde moren din var død." Så for å unngå å forvirre dem, og bygge opp mer damp, lot jeg bare alt være av. Ser du? Hun er ikke død. Hun er ikke død. Hun sover. Hun er hos Kristus.

54 Og så den nervøse nevrotiske tidsalderen vi lever i! Og du vet, i alt dette har ikke legene noe svar, for de er også plaget av det. De har ikke svaret. De vet ikke hva de skal gjøre.

Du sier: "Å, doktor, jeg holder på å spreng hodet mitt. Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre. Jeg..." "Vel," sier han, "det er jeg også. Det er ingenting du kan gjøre." Han ville gi deg noe beroligende.

Når det går over, er du mer nervøs enn du var i utgangspunktet; som en full mann som tar en ekstra drink for å komme over fyllen. Skjønner du? Så du kan ikke gjøre det. Det finnes ikke noe svar. De har det ikke.

55 Men Gud har svaret. Det er det vi ønsker å ta, snakke om, å ha svaret. Gud har svaret. Han er svaret. Kristus er svaret på alle problemer vi har. Nå skal vi snakke om Ham.

Du vet, Gud skapte mennesket i sitt bilde, mann og kvinne skapte han dem. Og hvis Jesus er den førstefødte blant mange brødre, og vi skal bli likedannet med Guds enbårne Sønns bilde, (**Romerne 8**).

Hvis Han kunne si: "**Kom til meg, dere som strever og er tynget av byrder, og jeg vil gi dere hvile**", da burde en ekte troende ektemann eller hustru være i stand til å gjøre det samme for hverandre.

Han bryr seg om deg 60-0301 55 Gud gav mannen en kone for å trøste ham, for å berøre ham. Og enhver mann vet, som har en god kone, det er noe med en god kone som kan... En mann kan være opprørt i sin virksomhet eller i sitt liv, og kan komme hjem; det spiller ingen rolle, det er ingen, ingen lege...

56 Sånn er det med meg. Når jeg kommer fra utlandet eller et eller annet sted, og jeg er så nervøs og opprørt, og mister søvn. Og hører gråten, og ser de små sultne barna på gaten, og, åh, gråter og fortsetter, det bare dreper meg.

Når jeg kommer hjem, setter kona seg på stolen, legger armen rundt meg og sier: "Å, Bill, jeg forstår det, vet du."

57 Og bare noen små klapp fra hustruen betyr så mye: det samme, en mann til en hustru. Det er slik Gud vil at det skal være.

La oss bøye hodene våre i bønn.

Nådige Far, vi er så takknemlige for disse ordene. De er veldig ømme ord til hjertet vårt. Og, Herre, de hjelper oss til å lene oss tilbake. Jeg liker den gamle indianerhøvdingen om å se ni ganger før vi gjør en handling.

Og, Far, vi ber deg bare om å hjelpe oss til å gjøre det. For hvis vi ser etter ni ganger, ja, kanskje den andre eller tredje gangen, vil vi innse at hvis vi gjør den handlingen, kommer det til å skade denne ene. Eller hvis vi gjør det på denne måten, kommer det til å skade denne. Så, Herre, hjelp oss til å se ni ganger før vi handler.

I Jesu navn ber vi. Amen.